

ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

19 Μαΐου 1997. «Μια ματιά σα βροχή». Δύο χρόνια μετά τις Πόλεις της Ασφάλτου, το επόμενο βήμα είναι άλματα μπροστά, όχι μόνο για τα Ξύλινα Σπαθιά, αλλά για την ελληνική (ροκ) μουσική πρωτίστως.

Ο νέος ήχος τους, προβάλλει αντίσταση σε ορισμούς και ετικέτες, δυσκολεύει τις λέξεις που προσπαθούν να τον περιγράψουν. Δεν είναι εύκολο να ντύσεις με μετριοφροσύνη αυτό που νιώθεις όταν ακούς το album. Αδύνατον να μην παινέψεις το συγκρότημα που σε κάνει να συμμετέχεις στο

ροκ που γεννιέται σήμερα.

Το album των Ξύλινων Σπαθιών ηχογραφήθηκε από τον Ιανουάριο ως τον Απρίλιο '97 στη Θεσσαλονίκη στο studio του Γιώργου Πεντζίκη. Με την τρίτη τους μόλις δουλειά, το συγκρότημα ανοίγει τις πόρτες στην ανανέωση-εξέλιξη του ελληνικού ροκ, χωρίς κομπασμό και τυμπανοκρουσίες. Τα Σπαθιά παίρνουν τη σκυτάλη και δείχνουν με τη σειρά τους το μέλλον, κοιτάζοντάς το με άλλη ματιά, διαφορετική από τις άλλες.

«Μια ματιά σα βροχή»

«Μια ματιά σα βροχή»

1. Ρομπότ	6. Δεν έχει τέλος
2. Το Καράβι	7. Ένα παράξενο τραγούδι
3. Ζεστός Αέρας	8. Στο βράχο
4. Έχεις ξανάρθει εδώ	9. Μόνο αυτό
5. Βροχοποιός	10. Αλλάζει πρόσωπα η θλίψη

Στίχοι: Π. Παυλίδης Μουσική: Ξύλινα Σπαθιά

Το ροκ στην Ελλάδα τις δύο τελευταίες δεκαετίες έχει περάσει από διάφορα μήκη και πλάτη, μας έχει προσφέρει συγκινήσεις και απογοητεύσεις αλλά σχεδόν ποτέ ευχάριστες εκπλήξεις. Λες και πάνω απ' αυτό πλανιόταν η κατάρρα της αδιαφορίας. Οι καιροί και οι καταστάσεις αλλάζουν όμως. Τα χρόνια περνάνε και ροκ στην Ελλάδα των 90's δεν σημαίνει μόνο μικρά σκοτεινά μπαράκια, αλλά και καθιερωμένους συναυλιακούς χώρους, μέχρι και στάδια.

Απ' τα μπαράκια της Θεσσαλονίκης ξεκίνησε η τετραμελής παρέα που αποτελεί τα «ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ».

Ο Παύλος Παυλίδης αφού περιπλανήθηκε στα Sound systems του Παρισιού, έγραψε τραγούδια, πειραματίστηκε με τον ήχο και δημιούργησε κάτι νέο και τελείως διαφορετικό από το προηγούμενο συγκρότημά του «Τα μωρά στη φωτιά».

Μέρα με τη μέρα ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ άρχισαν να παίρνουν σάρκα και οστά μέσα στο μυαλό του Παύλου. Μια νέα πρόταση που με την επιστροφή του στη Θεσσαλονίκη υλοποιήθηκε χάρις στη βοήθεια των Βασίλη Γκουνταρούλη, Χρήστου Τσαμπράζη και Πάνου Τόλιου.

Τώρα πια ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ δεν αποτελούν το μουσικό όχημα ενός ανθρώπου αλλά το δημιούργημα μιας πολύμορφης παρέας μουσικών που κοινό τους γνώρισμα είναι το γεγονός ότι προέρχονται από τελείως διαφορετικά μουσικά στίγματα.

ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ, λίγο καιρό μετά τις πρώτες τους εμφανίσεις στη Θεσσαλονίκη, κυκλοφορούν τον πρώτο τους δίσκο με τίτλο «ΞΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ», που κάνει αμέσως μια μικρή αλλά φανατική ομάδα κοινού και κριτικών να στρέψει το βλέμμα της στη συμπρωτεύουσα.

Έτσι από τον Σεπτέμβριο μέχρι το Δεκέμβριο, ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ βρίσκονται στο στούντιο ηχογραφώντας τα 9 τραγούδια που αποτελούνε

το υλικό δεύτερού τους LP με τίτλο ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΤΟΥ.

Εννέα τραγούδια σε στίχους του Παύλου Παυλίδη, ενώ για τη μουσική συνεργάστηκαν όλοι μαζί και έτσι ο καθένας έδωσε ο προσωπικό του στίγμα, από το Funk της ΡΙΤΑ και τα Ηλεκτρονικά στοιχεία που υπάρχουν στον ΚΑΙΝ, στο Funk ΟΤΙ ΘΕΣ ΕΣΥ και στο νοσταλγικό ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ.

ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ λοιπόν, μπορεί να λειτουργούν άφογα μουσικά αλλά και στιχουργικά δεν υστερούν. Οι στίχοι του Παύλου λειτουργούν καταλυτικά από το πρώτο κίολας άκουσμα, συγκινούν τον ακροατή και τον παρσύρουν μαζί τους σε ονειρικά ταξίδια όπως στο ΑΤΛΑΝΤΙΣ όπου οι μνήμες από το παρελθόν έρχονται αντιμέτωπες με το φλύαρο παρόν που ζούμε, και το ανυπόλογο μέλλον που το προσμένουμε σαν κάτι που θα φέρει την αλλαγή.

«Κι όμως είμαι ακόμα εδώ κι αυτό το καλοκαίρι...» τραγουδάει ο Παύλος στο καλοκαιρινό ΛΥΩΜΕΝΟ ΠΑΓΩΤΟ, το απόλυτο χιτ για τις ηλιόλουστες μέρες που όμως αφήνει την έντονη γλυκιά του γεύση σαν ένα εφόδιο για τις δύσκολες μέρες του χειμώνα και όχι μόνο «κολλάει στο χέρι» αλλά και στην καρδιά μας.

